

קליעה למטרה — אספורט עממי

הקליעה למטרה לא נעשתה בארץ לאספורט עממי של ישובנו. מחוץ לכחות הבטחון ולאגודת הציירים העברים משמשת הקליעה רק שעשועים לשכבה דקה של חובבים בלבד. והנה באנגליה רווח בצבור מדורות אספורט-קליעה, לא רק ברובה כי אם גם בקשת, והוא מושרש עמוק במסורת האנגלית; התחרויות אווריות וארציות בקליעה בקשת מעוררות ענין רב בקרב האוכלוסיה, ומשתתפים בהן כל הנילים, כמבוגרים כצעירים. ברם, עם כל היות הקליעה בקשת אספורט עממי-היסטורי של העם האנגלי, אשר לא שכת עוד את קשתו ואת הנצחונות הגדולים שהנחילה לו במלחמותיו עם הצרפתים בסוף ימי-הביניים, — הרי כיום גדולה יותר השיבות של הרובה המודרני, אשר הקליעה בו, וברובים בעלי קליברים קטנים ביותר, הפכה אף היא אספורט עממי אצל האנגלים. ואגודות הקליעה, העורכות התחרויות גדולות (גם לנערים לחוד), ערכן רב גם בהמצאת מדריכים לקליעה מדוייקת ו"צלפית" לכחות הצבא, בתקופות הניום וההתרחבות המהירה של הכוחות המוויינים.

בגרמניה התקיימה לפני מלחמת העולם הקודמת תנועה עממית גדולה של אגודות קלעים, עם התחרויות ארציות שהיו מסתיימות בהכרות "מלך הקלעים" בכינוס ארצי של קלעים — "הג קלעים". אחרי השלום של ורסל, כשהועמד הצבא הגרמני על 100 אלף איש בלבד, החפשה תנועה אספורטיבית זאת והקיפה מאות אלפים חברים, חוגי הצבא תמכו בכל האמצעים באספורט תקליעה וההמונים שחשתתפו באגודות אלה קבלו, איפוא, מעין חינוך צבאי ב"הסואה" אספורטיבית. ברם, את הדוגמה הבולטת ביותר של קליעה בתור אספורט עממי נותנת לנו שוויצריה. בארץ זו תומכת הממשלה בכל הדרכים באספורט זה. כל גבר בארץ זו מחויק את רובהו בביתו, והממשלה מקציבה לכל איש ואיש את הכדורים, ומשלמת את ההוצאות של סדורי הפות. כל יום ראשון וזרמים המונים למטות. הדבר הפך חלק אורגני בהוי העממי, וכבוד רב קונה לו האדם הזוכה בהתחרויות הקליעה. אולם מהראוי לזכור כי בשוויצריה הקטנה מדגישים נאמני הקליעה לא את תכונותיו של איש האספורט כי אם בעיקר את רגש התרות, שאנשי שוויצריה כל כך נאים עליה, ושהיא למעשה מבוססת על זכות ההגנה העצמית ועל יכולת ההגנה העצמית של כל פרט במדינה. הרובה — הוא סמל החירות השוויצרית. את שרשה של מטרה זו אנו מוצאים עוד באגדה על וילהלם מל, הגבור הלאומי והקשת המהולל. אגב, עד היום הזה מתאמן הנוער גם בשוויצריה לקלוע בקשת כתרגיל קודם רבי-ערך לאמון בקליעה-רובה לאחר כך. כרובה אצל המבוגר כך יש לו לכל ילד קשת משלו בביתו.

גם העם העברי יש לו גבור לאומי משלו הראוי לשמש סמל של קלע אמיץ. דוד המלך הוא קלע לדוגמה. באבד-הקלע נצח את גלית הענק, והביא גאולה לעמו. אנתנו, בני הישוב החדש, פרם עמדנו על הערך התנוכי של מסורת כזאת ולא דאגנו לחנך את הנוער שלנו על מושג החירות המשולב ביכולת ההגנה העצמית. כל נער בישראל צריך ללמוד להשתמש בקלע "של דוד המלך" ולקלוע אבנים. 3 פגיעות בקלע למטרה מהראוי שתהיינה הדרגה הראשונה בתנוך לקליעה בתור יסוד לאספורט עממי. הקליעה בקלע מאמנת את הירד ואת העין, ואחריה יכולה לבוא, ביתר יעילות, הקליעה האספורטיבית ברובה, רובה אויר ורובה קמרה-קליבר. אנו צריכים לפתח אספורט קליעה של המונים, עם התחרויות אווריות וארציות, אם כי העורה שחובל להנתן לכך כאן תהיה בהכרת צבורית-ישובית, שלא כדוגמת גרמניה ושוויצריה. עיי אספורט הקליעה יושרש בקרב הנוער מושג החירות יחד עם הרגשת הבטחון הפנימי של איש היודע לקלוע. גם בקרב שכנינו נפוץ כשרון הקליעה הטבעי בקלע או בירד. אולם בקרב הישוב העברי, העירוני ברובו, יש צורך בפעולה אספורטיבית שיטתית ובהדרכה מכוונת.

א. בן-דוד